

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 786/2016-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Ševčíkom, CSc., advokátska kancelária, Nezábudková 22, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 2 Nt 7/2017 z 23. júna 2016 a uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2 Tos 77/2016 z 31. augusta 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. októbra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) uznesením Okresného súdu Topoľčany (ďalej

len „okresný súd“) sp. zn. 2 Nt 7/2016 z 23. júna 2016 a uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Tos 77/2016 z 31. augusta 2016.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom podaným okresnému súdu 22. februára 2015 domáhal povolenia obnovy konania vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 1 T 87/2015, v ktorej bol sťažovateľ trestným rozkazom okresného súdu z 26. októbra 2015 uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiace s podmieneným odložením jeho výkonu a určením skúšobnej doby v trvaní jedného roka. Zároveň bol sťažovateľovi uložený trest zákazu činnosti (viest' motorové vozidlá) vo výmere jedného roka.

3. V návrhu na povolenie obnovy konania sťažovateľ namietal, že *„pred vydaním trestného rozkazu u orgánov činných v trestnom konaní nebol riadne poučený a zároveň nebol riadne oboznámený s celým obsahom trestného spisu“*, rovnako namietal nenáležité zistenie skutkového stavu okresným súdom (nevykonanie všetkých dôkazov), nedostatočné poučenie o opravnom prostriedku vo vzťahu k vydanému trestnému rozkazu, ako aj nezohľadnenie poľahčujúcej okolnosti. V doplnení návrhu na povolenie obnovy konania navrhol vykonať ďalšie dôkazy.

4. Okresný súd uznesením č. k. 2 Nt 7/2016-37 z 23. júna 2016 podľa § 399 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania zamietol, pretože neboli zistené podmienky obnovy konania uvedené v § 394 Trestného poriadku.

5. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú odôvodnil tvrdením, že dostatočne preukázal existenciu podmienok pre povolenie obnovy konania a že medzi uloženým trestom a závažnosťou činu alebo pomermi páchatel'a je zřejmý nepomer. Prízvukoval, že v trestnom spise sa nenachádza dôkaz o požití alkoholu sťažovateľom a priznanie jeho viny bolo potrebné vykladať v súvislosti s jemu podanou

informáciou, že takto bude konanie ukončené „čo možno najskôr“. V opravnom prostriedku ďalej namietal, že vo veci neboli vykonané všetky dôkazy a neboli zohľadnené všetky uvádzané skutočnosti. Tvrdil tiež, že nebolo zisťované a zistené, akých porušení právnych predpisov sa dopustil poškodený.

6. Krajský súd sťažnosť sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu uznesením č. k. 2 Tos 77/2016-47 z 31. augusta 2016 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol ako nedôvodnú.

7. Sťažovateľ je presvedčený, že okresný súd, ako aj krajský súd svojimi rozhodnutiami zasiahli do jeho základného práva na súdnu ochranu. V odôvodneniach rozhodnutí podľa názoru sťažovateľa všeobecné súdy neuviedli právnu úvahu, ktorou sa pri hodnotení dôkazov riadili. Krajský súd len „poukázal na rozhodnutie Okresného súdu“, pritom povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je „odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa vyporiada so všetkými i špecifickými námietkami“. Porušením práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia „sa účastníkovi... odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu... v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov“. Rozhodnutia súdov konajúcich o návrhu na povolenie obnovy teda sťažovateľ považuje za neodôvodnené a nepreskúmateľné.

8. Sťažovateľ zopakoval, že všeobecné súdy „nesprávne posúdili skutkový stav veci“, keď prijali záver, že dôvody na povolenie obnovy konania neexistovali.

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

1. Základné právo sťažovateľa - [REDAKOVANÉ]..., na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením Okresného súdu Topoľčany, sp. zn.: 2 Nt/7/2016 zo dňa 23. 06. 2016 a uznesením Krajského súdu Nitra, sp. zn.:

2 Tos/77/2016-47 zo dňa 31. 08. 2016, ktorým Krajský súd Nitra zamietol sťažnosť sťažovateľa zo dňa 24. 06. 2016 porušené bolo.

2. Zrušuje sa uznesenie Okresného súdu Topoľčany, sp. zn.: 2 Nt/7/2016 zo dňa 23. 06. 2016 a uznesenie Krajského súdu Nitra, sp. zn.: 2 Tos/77/2016-47 zo dňa 31. 08. 2016 a vec sa vracia Okresnému súdu Topoľčany na ďalšie konanie.

3. Pozastavuje sa vykonateľnosť uznesenia Okresného súdu Topoľčany, sp. zn.: 2 Nt/7/2016-37 zo dňa 23. 06. 2016 a uznesenia Krajského súdu Nitra, sp. zn.: 2 Tos/77/2016-47 zo dňa 31. 08. 2016 a to až do rozhodnutia Ústavného súdu SR o tejto sťažnosti.

4. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie podľa ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky.

5. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktoré je Krajský súd Nitra povinný vyplatiť k rukám právneho zástupcu sťažovateľa: JUDr. Marián Ševčík. CSc., advokát, Nezábudková 22, 821 01 Bratislava...“

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

12. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

13. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

14. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

16. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1

zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Tvrdenie o porušení iných práv uvedených v odôvodnení sťažnosti mimo petitu návrhu (v tomto prípade právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) ústavný súd považuje iba za súčasť argumentácie.

17. Predmetom sťažnosti je teda namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a obdobne upraveného v čl. 36 ods. 1 listiny uznesením okresného súdu sp. zn. 2 Nt 7/2016 z 23. júna 2016 a uznesením krajského súdu č. k. 2 Tos 77/2016-47 z 31. augusta 2016, ku ktorému malo podľa presvedčenia sťažovateľa dôjsť tým, že napriek splneniu podmienok pre povolenie obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 1 T 87/2015 konajúce všeobecné súdy obnovu tohto konania nepovolili, pritom odôvodnenia ich rozhodnutí sťažovateľ považuje za nedostatočné a nepreskúmateľné.

18. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

19. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

20. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

II. A

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu uznesením okresného súdu sp. zn. 2 Nt 7/2016 z 23. júna 2016

21. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

22. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (pozri. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

23. Napadnutým rozhodnutím je uznesenie okresného súdu sp. zn. 2 Nt 7/2016 z 23. júna 2016. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd, ktorý v prípade zistenia zásahu prvostupňového súdu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa bol zároveň povinný týmto právam alebo slobodám poskytnúť ochranu.

24. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II. B

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu uznesením krajského súdu č. k. 2 Tos 77/2016-47 z 31. augusta 2016

25. Ústavný súd vo vzťahu k podstate námietok sťažovateľa v súlade so svojou konštantnou judikatúrou v prvom rade zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

26. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu č. k. 2 Tos 77/2016-47 z 31. augusta 2016 vyplýva:

„Nadriadený súd sa v celom rozsahu stotožnil s názorom súdu I. stupňa, pričom... k sťažnostným námietkam odsúdeného udáva, že jeho tvrdenia, že nebol dostatočne poučený orgánmi činnými v trestnom konaní ako i súdom v pôvodnom konaní nie sú pravdivé, o čom svedčí zápisnica o jeho výsluchu... ďalej doručenka, ktorou si prevzal upovedomenie o možnosti oboznámiť sa s vyšetrovacím spisom..., trestný rozkaz..., ktorý obsahoval podrobné poučenie... a následne i doručenka o prevzatí trestného rozkazu, obžaloby a výzvy podľa § 240 Trestného poriadku, z ktorej je zrejmé, že odsúdený uvedený trestný rozkaz prevzal.

... preto nie je právne relevantné jeho tvrdenie, že nepodal odpor proti trestnému rozkazu a nepredložil návrhy na doplnenie dokazovania v prípravnom konaní len v dôsledku zlého poučenia. V súvislosti s návrhmi odsúdeného na zabezpečenie znaleckého posudku z odboru cestnej dopravy a vypočutie jeho švagrinej, tieto ani nadriadený súd nepovažuje za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle ustanovenia § 394 odsek 1 Trestného poriadku... ... je nutné uviesť, že tieto dôkazy mohol navrhnúť odsúdený kedykoľvek v priebehu prípravného konania, prípadne mohol podať voči trestnému rozkazu odpor s návrhom na vykonanie týchto dôkazov na hlavnom pojednávaní, takže sa nejedná o dôkazy nové, ktoré by mu neboli známe už v pôvodnom konaní a ktoré by vyšli najavo až po rozhodnutí súdu I. stupňa...

... pokiaľ obhajca odsúdeného v písomnej sťažnosti voči napadnutému uzneseniu žiadal prihliadnúť pri výmere trestu k vzniknutému následku a k okolnostiam dopravnej nehody, v tejto súvislosti nadriadený súd poukazuje na to, že nezistil z podaného návrhu na obnovu konania a ani z prejednávania tohto návrhu pred súdom prvého stupňa žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy spôsobilé privodiť zmenu trestu, ktorý bol odsúdenému uložený trestným rozkazom.... v jeho prospech a ktoré by súčasne boli dôvodom na povolenie obnovy konania... Ani sama skutočnosť, že odsúdený v dôsledku uloženého trestu stratil zamestnanie, nie je dôvodom na povolenie obnovy konania.

Pokiaľ... ide o skutočnosť, že odsúdený žiada obnoviť konanie z dôvodu, že nebol orgánmi činnými v trestnom konaní a Okresným súdom Topolčany v pôvodnom konaní... riadne poučený, tak táto okolnosť nie je pravdivá a ani nie je novou skutočnosťou vo veci, zakladajúcou dôvody obnovy konania.

... v konaní o povolení obnovy konania... príslušný všeobecný súd nepreskúmava zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia, ale posudzuje otázku, či nové skutočnosti alebo dôkazy skôr neznáme, v spojení s dôkazmi už vykonanými, môžu odôvodniť iné rozhodnutie vo veci, než ktoré bolo skôr vydané. Rovnako tak nie je účelom konania o povolenie obnovy konania posudzovať vinu odsúdeného.

Konanie o povolenie obnovy konania pozostáva... zo skúmania prípustnosti návrhu a skúmania odôvodnenosti návrhu. Súd najskôr skúma formálne náležitosti návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 399 odsek 1 Trestného poriadku, ďalej sa musí zaoberať tým, či navrhovateľ vo svojom návrhu uvádza Trestným poriadkom predvídané dôvody na povolenie obnovy konania a konečne skúma odôvodnenosť návrhu, t. j. či sú uvádzané skutočnosti a dôkazy spôsobilé na to, aby bolo v obnovenom konaní možno dosiahnuť iné rozhodnutie vo veci v zmysle ustanovenia § 394 Trestného poriadku.

V predmetnom konaní síce boli splnené formálne náležitosti návrhu na povolenie obnovy konania..., t. j. návrh podala osoba na to oprávnená, smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je obnova konania prípustná a nie je... vylúčená, avšak súčasne nebola zistená existencia nových skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine odsúdeného..., alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest

odsúdeného bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.“

27. Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal a na všetky pre rozhodnutie o povolení obnovy konania podstatné skutkové a právne otázky dal dostatočné odpovede. Definoval, v čom spočíva úloha všeobecného súdu pri rozhodovaní o povolení obnovy trestného konania a ako sa jej splnenie premietlo do výsledku tohto konkrétneho konania. Druhostupňový súd výstižne vysvetlil, čo je potrebné chápať pod novým dôkazom v zmysle ustanovenia § 394 ods. 1 Trestného poriadku upravujúceho podmienky povolenia obnovy trestného konania a presvedčivo ozrejmil, prečo sťažovateľom navrhované dôkazy za také (nové) nebolo možné považovať. Na námietky sťažovateľa o jeho nedostatočnom právnom poučení v pôvodnom trestnom konaní (či už orgánmi činnými v trestnom konaní alebo súdom) krajský súd reagoval uvedením konkrétnych skutkových okolností preukazujúcich opak tvrdení sťažovateľa. Rovnako sa druhostupňový súd vysporiadal s namietanou neprimeranosťou následkov uloženého trestu, keď uviedol, že z návrhu na povolenie obnovy konania a ani z prejednávania tohto návrhu pred okresným súdom nezistil žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy spôsobilé privodiť zmenu trestu uloženého trestným rozkazom a ktoré by boli v prospech sťažovateľa a súčasne by boli dôvodom na povolenie obnovy konania. Zvýraznil, že strata zamestnania v dôsledku uloženia trestu za spáchanie trestného činu nie je dôvodom na povolenie obnovy konania.

28. Ústavný súd poznamenáva, že jeho kompetencie nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä spôsob, akým malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd.

29. Vychádzajúc z uvedených právnych východísk ústavný súd zdôrazňuje, že na posúdenie splnenia dôvodnosti návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku sú zásadne príslušné všeobecné súdy. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci krajský súd, nemôže viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom (v preskúmvanej veci krajským súdom) by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012). Podľa ústavného súdu však posúdenie dôvodnosti návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy pôvodného konania v jeho trestnej veci krajským súdom, ktorý svojím uznesením zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy, osobitne jeho závery, takéto nedostatky nevykazujú.

30. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že rozhodnutie krajského súdu nie je dostatočne odôvodnené, pretože krajský súd v podstate odkázal na rozhodnutie okresného súdu, ústavný súd uvádza, že túto nemožno, tak ako ju sťažovateľ prezentuje, akceptovať, pretože krajský súd vo svojom rozhodnutí okrem odvolania sa na závery prvostupňového rozhodnutia (ktorého relevantnú časť v rozhodnutí uviedol) a stotožnenia sa s nimi, argumentáciu k aktuálnym námietkam rozšíril. Navyše ústavný súd konštantne judikuje (pozri napr. III. ÚS 241/07, III. ÚS 271/07, I. ÚS 92/08), že spôsob formulácie odôvodnenia rozhodnutia odkazom na predchádzajúce rozhodnutie z hľadiska jeho preskúmateľnosti považuje za prípustný, pretože obsah predchádzajúceho rozhodnutia je stranám konania známy ich oznámením.

31. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého druhostupňového rozhodnutia dospel k záveru, že krajský súd jasne, zrozumiteľne, dostatočne podrobne a konkrétne vysvetlil, prečo v prípade sťažovateľa nie sú splnené dôvody na povolenie obnovy konania podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku.

32. Právny záver o zamietnutí návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania bol založený na racionálnej analýze skutkového stavu a ústavne akceptovateľnom výklade relevantnej právnej úpravy. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou, pričom právny výklad krajského súdu takéto nedostatky nevykazuje.

33. Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tos 77/2016 z 31. augusta 2016 a označeným základným právom na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny), sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

34. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa obsiahnutými v jej petite (zrušiť napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, vrátiť vec okresnému súdu na ďalšie konanie, priznať primerané finančné zadosťučinenie a trovy právneho zastúpenia), rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti (čl. 127 ods. 2 a 3 ústavy, resp. § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k trovám), t. j. vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

35. Z dôvodu odmietnutia sťažnosti rovnako stratilo opodstatnenie zaoberať sa návrhom sťažovateľa na odloženie vykonateľnosti napadnutých právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2016